

Michaela Marešová

# DCERA BOHŮ



# Dcera bohů

---

**Michaela Marešová**



Brno, 2024  
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,  
Ladova 15, 621 00 Brno,  
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,  
e-mail: [nakladatelstvi.solis@email.cz](mailto:nakladatelstvi.solis@email.cz)  
jako celkově 20. a 1. elektronickou publikaci  
v edici SOLIS, první elektronické vydání.  
Autor © Michaela Marešová  
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.  
Tato kniha ani jakákoli její část  
nesmí být kopírována  
či jiným způsobem rozšiřována  
bez výslovného povolení nakladatele.

**ISBN 978-80-53005-46-3** (epub)  
**ISBN 978-80-53005-45-6** (PDF)  
**ISBN 978-80-53005-44-9** (Mobi)

## Anotace

Byla vyvolena bohy, pro ni je však její zlatá krev prokletím. Jednoho dne se Sigrid, mladá léčitelka, shodou nešťastných náhod ocitá na hranici, obviněná z čarodějnictví. Když je však před plameny zachráněna neblaze proslulým králem a odvezena na jeho hrad, smrt jí najednou připadá jako ta lepší varianta. Nemůže utéct, nemůže se mu bránit, když si nárokuje její tělo. Stává se majetkem krále, o kterém se říká, že má srdce z ledu, vržena do víru intrik, falše a nebezpečí. Co když ale není tak bezmocná, jak si všichni myslí? A co když královo srdce taje každým dnem víc a víc?



### **Varování:**

Tato kniha není vhodná pro citlivější povahy.  
Obsahuje násilné prvky.

## Kapitola 1 - Ráno

Dřevěnými okenicemi mi do komory svítí první ranní paprsky. Krb je po chladné noci studený a komínem profukují zbytky studeného nočního vzduchu. Zvenku je slyšet kapající voda, zatím jediná známka toho, že do kraje přichází jaro.

Z dřímoty mě probudí vzdálené mužské výkřiky a klapot koňských kopyt, zvuk typický pro brzký ranní hon, pro tyto končiny poněkud neobvyklý. Lovci z nedalekého menšího města vědí, že pro zvěř je tento les, můj les, moc málo hluboký, tudíž by se jeleni a divoká prasata neměla kde schovat. Lovit tady je jen ztrátou času.

Vymotám se z huňatých kožešinových příkrývek a ledabyle je nechám pohozené na mém lůžku, které svým vzezřením připomíná spíš zvířecí pelech než lidskou postel. Zkřehlými prsty vylovím z proutěného košíku pár třísek a v nevymeteném krbu postavím základ pro nový oheň. Natáhnu se na krbovou římsu pro křesadlo a zimomřivě se zachvěju, když mě na konečcích prstů zastudí chladný kov. Po několika pokusech se mi podaří vykřesat jiskru, která se během několika chvil promění v malé plamínky, které začnou olizovat třísky. Přiložím pár silnějších polen a pozoruji, jak se po nich ohnivé jazyky natahují.

Z krbu se line příjemné teplo a zvuk praskajícího dřeva uklidňuje mou mysl a naplňuje nitro, zatímco nepřítomně hledím do plamenů. Natáhnu ruce před sebe a cítím, jak se mé prsty prohřívají. Oheň mě vždy fascinoval. Nespoutaný divoký živel schopný hřát i ničit. Pokud ho člověk podcení, žasne poté nad mocí ukrytou v jedné jediné jiskře, která rozpoutala požár.

Jaké by to asi bylo, zažehnout ten plamen? Jaký by to byl pocit, kdybych se tou jiskrou stala já sama? Kdybych byla tou, kterou všichni chovají v úctě, protože vědí, co dokáže? Kdybych nemusela sklánět hlavu před měšťany a snášet tíhu všeříkajících pohledů plných opovržení. Kdyby mé léčitelské schopnosti byly považovány za více než jen obyčejné šarlatánství. Šarlatánství, které už zachránilo nespočet životů a k němuž se zoufalí lidé rádi uchylují, když jim je nejhůř. Nikdy jsem nikoho neodmítla. A přesto se na mě dívají skrz prsty.

Ta hřejivá myšlenka ve mně vyvolá nepopsatelný pocit vzrušení. Představa alespoň té malé špetky respektu mě naplňuje pocitem zadostiučinění. Chci toho snad příliš, když si přeji, aby se ke mně obyvatelé chovali víc jako k člověku?

Zatřepu hlavou, poněkud vztekle do krbu hodím další poleno a zvednu se z podlahy. Se stejnou nerudností otevřu okenice u obou oken a vpustím do světnice ranní paprsky. Stáhnou ze židle lněnou halenu, kterou jsem tam předchozího večera odložila.

Hbitě si přes hlavu přetáhnu halenu a začnu si zavazovat tkanice na hrudi. Jakmile dokončím poslední uzel, vylovím z nevelké truhlice pod oknem jednu z mých tří sukní a obléknu si ji. Košilku i halenu zastrkám dovnitř a uhladím látku, která se zvlnila do volánků. Kolem pasu si utáhnu kožený opasek, na kterém mi visí pár váčků s bylinami a také krátký nůž s ozdobným jílcem v nenápadném ručně šitém pouzdře. S botami se teď neobtěžuji, pro vodu to není nijak daleko.

Odsunu dřevěnou petlici a otevřu dveře dokořán. Ovane mě čerstvý ranní vzduch, prosycen svěží vůní mokré hlíny a jehličí. Zaposlouchám se, ale vypadá to, že

jezdci nakonec přece jen odjeli lovit jinam. Vezmu ode dveří dřevěné vědro a vydám se s ním přes dvorek k lesnímu prameni. Zbytky rozbředlého sněhu mě zastudí na chodidlech, ale už dávno jsem si zvykla. Projdu provizorní brankou a pokračuji podél plotu nahrubo zhotoveného z tenkých větví. Po pár krocích se vyšlapaná cestička stáčí z mýtiny, na které stojí můj malý domek, směrem k lesu. Projdu kolem divokých růží, které za pár měsíců obrostou šípky, a pokračuji hlouběji do lesa. K prameni to není daleko, ovšem pokud víte, kudy jít a kde ho hledat. Cestou mívám místo, na němž se daří většině bylin i květin a kde jsem si tudíž zřídila malou lesní zahrádku. Až zima odejde z kraje, opět se zazelená.

Zurčení vody slyším, až když jsem téměř na místě. Z puklé skály vytéká silný pramen a dopadá mohutnými cákanci na kamenné podloží. Jednou rukou si nadzvednu sukni, vykasám si ji nad kolena a zastrčím za opasek.

Voda je ledová a nohy mi podkluzují na mokřích kamenech, na oboje jsem si však zvykla. Při mých prvních pokusech nabrat vodu do vědra jsem neustále padala a narazila si pokaždé jinou část těla. Dnes stojím pevně zapřená, v natažených rukou třímám nádobu, do které proudem tryská křišťálově čistá voda, a ani se nepohnu.

Když mi vědro ztěžkne v ruce a voda se začne přelévat přes okraj, odtáhnu se od pramene a odnesu nádobu pod nedaleký strom. Sukni si nechávám stále vyhrnutou a kráčím zpět k prameni. Rukou zašátrám v jednom měšci a nahmatám skleněnou lahvičku plnou hnědého prášku. Se zatnutými zuby nakloním hlavu pod studenou sprchu a namočím si vlasy. Obsah lahvičky si vysypu do dlaní a postupně vmasíruji do vlasů. Okamžitě ucítím aroma kaštanů, ze kterých je můj šampon vyrobený, a vzápětí se

přidává svěží vůně borovicového jehličí, z něhož si lisuji vlasový olej.

Z vlasů si opláchnu poslední zbytky hnědé hrudkovité kaše a potřesu hlavou, abych dostala vodu z uší. Kapky se rozstříknou na všechny strany a zmáčí mi sukni, kterou jsem se ze všech sil snažila před tímto živlem ochránit. Z kapsy vytáhnu drobný, jemně zdobený kostěný hřebínek, kterým si mokré prameny opatrně rozčešu. Až uschnu, poslouží mi i jako ozdobná spona. Než se vydám na zpáteční cestu, opláchnu si ještě obličej a ruce. Poté s heknutím zvednu vědro a vracím se stejnou pěšinkou, jakou jsem přišla.



## Kapitola 2 - Lovci

**K**amenné zdi už mám na dohled. Úlevně vydechnu a z posledních sil vědro dotáhnu po cestě k plotu, pak podél něj k brance, a nakonec až za práh dveří. Právě znovu sbírám síly, abych vodu dostala dál do domu, když se z lesa opět ozve dusot kopyt. Vzápětí se přes mýtinu jako blesk prožene srna. Zastaví se až na kraji lesa, otočí se a v očích má uštvaný výraz. Bezděky vyjdu před plot a sleduji, jak mým směrem natočí uši. Žila jsem v domnění, že všechna zvíř žije na druhé straně města, v hlubších lesích, ale očividně jsem se mýlila. Nebo se to nebohé zvíře jen zatoulalo od stáda. Udělám směrem k ní pár opatrných kroků. Vzájemně si hledíme do očí, jako kdyby ani jedna z nás nemohla uvěřit, co tu ta druhá pohledává.

Vzduch protne tichý výstřel z kuše. Svist šípu slyším až příliš blízko a jeho zabodnutí zrovna tak. Srna se dá na útěk a já se prudce otočím směrem, kde tuším střelce, kterému se právě podařilo ulovit k obědu kus smrkové kůry.

„Máš mušku jak slepej medvěd!“ ozve se mužský hlas.

„Trefil bych se, kdybys mi dal pokoj!“ brání se další.

„Netrefil,“ poznamená posměšně první muž.

„Hádáte se jak malé děti,“ ucedí třetí.

„Ty drž hubu!“ usadí ho první.

Z lesa se vynoří skupinka čtyř jezdců na koních. Všichni na sobě mají lovecké oblečení, za pasem meče nebo sekery a na koňských postrojích ulovenou kořist sestávající většinou z králíků nebo bažantů. Začnu pomalu couvat zpátky k brance a naivně doufám, že si třeba nevšimli domu uprostřed lesa a jeho obyvatelky, co na ně s bušícím srdcem a strachem v očích zírá.

„Měli bychom běžet za tou srnou,“ nadhodí poslední z mužů, ale koně k běhu nepobídne.

„A proč bysme měli?“ odsekne druhý, na první pohled o něco mladší muž. „Ať si za ní běží sám, už mě to nebaví. K čemu ty zvířata vlastně lovíme, když nic z toho nepotřebujeme?!“

Jsem už někde na půl cesty mezi domem a brankou, když mě jeden z lovců zpozoruje. Zatahne za otěže a pozvednutou rukou zastaví své tři společníky. Očima tčkám mezi nimi a snažím se nedat najevo, jak je mi jejich přítomnost nepříjemná. Nejen z toho důvodu, že jsem je nikdy v životě neviděla, přestože znám každého široko daleko, ale zejména proto, jak si mě měří zvědavými pohledy.

„Ale podívejme se,“ pronese jeden s úšklebkem. „Myslím, že jsme našli něco lepšího než srnu.“

Instinktivně sáhnu rukou k opasku, kde mám vždy svůj nožik, ale nahmátnu jen chuchvalec látky. Shlédnu dolů a uvědomím si, že mám sukni stále vykasanou nad kolena. Začnu ji zpoza opasku vymotávat, zatímco se klapot kopyt přibližuje. Sevřu rukojeť nože právě ve chvíli, kdy první z nich seskočí ze sedla a vykročí mým směrem.

„Co tak krásná dívka pohledává v lese?“ pronese úlisným tónem muž okolo třiceti, zatímco očima tčká po mém těle. Obzvlášť dlouho mi spočine na hrudi.

„Vy asi nebudete zdejší,“ odpovím pevným hlasem, abych nedala najevo strach. Roztřesené ruce však schovat nedokážu.

„Bystré děvče.“ Muž se zastaví na můj vkus až příliš blízko. Chvíli si prohlíží kamenné zdi a dřevěnou střechu, než pohledem opět spočine na mně. „Není škoda, aby ses schovávala tady, když jsi tak krásná?“ prstem mi přeje

po tváři a pokračuje ke krku. Dřív, než se dostane níž, ho praštím do ruky a o krok couvnu.

„Ruce pryč,“ zasyčím a nůž pevně sevru v dlani, připravena se bránit, když bude třeba.

„A i pěkně od rány,“ zatne ruce v pěst a nevráživě se na mě dívá. „Vážně si myslíš, že by ses tímhle dokázala ubránit?“ posměšně kývne k mému noži.

„Nech ji být, Ireene,“ pronese ze sedla lhostejně nejstarší z nich.

„Ty mi nerozkazuješ, Ulrigu,“ ucedí Ireen zlostně, ale o krok ustoupí.

„Měli bychom pokračovat, najít pána a poohlédnout se po nějakém léčiteli,“ vloží se do jejich hádky třetí z mužů. Jako jediný nemá sekeru nebo meč, nýbrž kuši a krátkou dýku.

„Jako vždy se do toho musíš plést, Olegu. Tvoje chytrý kecý nikoho nezajímaj.“ Oleg se zatváří dotčeně, ale mlčí.

„Jste zranění?“ přeruším ticho narážkou na jejich poptávku léčitele, strach nestrach. Muži se ke mně otočí a Oleg přikývne.

„Arren má na ruce ne moc pěknou sečnou ránu,“ kývne k nejmladšímu lovcí, který si je až nápadně podobný s Ulrigem.

„Nic to není,“ mávne rukou Arren a sevře rty. Všimnu si, že se mu jedna ruka nepatrně třese.

„Mohu se podívat?“ nervózně projdu kolem Ireena a přistoupím blíž.

„A proč jako? Dole ve městě určitě mají léčitele,“ vyštěkne Arren. Teď se pro změnu začnu usklíbat já.

„To mají. A stojí přímo před vámi.“

Chvilí je ticho, jak si má slova v hlavě přebírají. V ten moment si je dovolím pořádně prohlédnout. Na Ireena se

vydržím dívat jen chvíli, cosi v jeho postoji ve mně vzbuzuje strach a v jeho úšklebku se nic dobrého neskrývá. Oproti němu ten, jemuž říkají Oleg, působí klidně a vyrovnaně. Je o něco drobnější, než ostatní a ve tváři má soustředěný výraz. Nejstarší z lovců, Ulrig, působí odtažitě a přísně. V jeho očích se zračí přirozená autorita a rozvážnost. Poslední, Arren, mi připadá poněkud ztracený a nejspíš se zoufale snaží v očích svých přátel vypadat nebojácně a neohroženě.

„Jediným léčitелеm v okolí jsem já, pokud se tedy nechcete spoléhat na potulné mastičkáře a šarlatány,“ ozvu se, když je jejich mlčení až příliš dlouhé. Proč mám neustále tendence někomu pomáhat? Vždyť je ani neznám. A vypadají přesně jako někdo, kdo by mi byl schopen ublížit.

„Jak jsem řekl, nic to není,“ procedí skrz zařáté zuby Arren a čelo se mu leskne potem. Přestože už je slunce vysoko na obloze, takové teplo, aby se potil, zase není. Nejspíš se mu rána zanítila a způsobila infekci.

„Přestaň se chovat jako idiot, bratře, a ukaž jí to,“ zlostně ho probodne pohledem Ulrig a Arren se kousne do rtu. Přece jen jsem měla s tou pózou siláka pravdu.

Arren přehodí přes koně jednu nohu a sklouzne z něj dolů. Trochu nedůvěřivě ke mně přistoupí, začne si rozvazovat kožený nárameník a pak ho hodí Olegovi, který jej obratně chytne. Opatrně si vyhrne levý rukáv lněné košile a já po chvíli spatřím špinavý, krví nasáklý pruh látky omotaný kolem jeho paže.

„Kdy se to stalo?“ ptám se, zastrčím si nůž zpět za opasek a pomalu látku začnu odmotávat.

„Tak den, dva zpátky,“ mumlá Arren a obezřetně sleduje každý můj pohyb.

Nepatrně kývnu a odhodím provizorní obvaz stranou. To, co spatřím, určitě nevypadá jako něco, co nic není. Přes polovinu jeho paže se táhne zarudlá rozšklebená rána od nějakého velmi ostrého předmětu. V okolí šrámu je otok a když k němu opatrně přiložím dva prsty, Arren bolestně sykne. Zvednu k němu oči a naše pohledy se střetnou. Jeho výraz je téměř zoufalý, zřejmě netušil, že rána vypadá tak hrozně a dostal strach. Je to tak zlé, že by mohl umřít?

„V ráně je infekce,“ odtáhnu se od něj a zamyslím se.

„Tak s tím něco udělejte, ne?!“ oboří se na mě Arren a schytá za to od svého bratra přísný pohled. „Prosím,“ dodá pokorně.

„Slečinko...“ ucedí Ireen posměšně.

„Půjdeme dovnitř,“ rozhodnu a aniž bych čekala na odpověď, otočím se na patě a zmizím v domku.

### Kapitola 3 - Přítel

**J**en na chvíli propadnu dojmům, že snad nepřijde. Že mu jeho pýcha nedovolí překročit práh mého domu. Že váhá, jestli mu obdiv a hrdinství stojí za bolest a smrt. Když se konečně ozvou jeho šouravé kroky, vrzání dveří a nejisté odkašlání, malinko se pousměju.

„Posad'te se támhle,“ mávnu rukou k malému stolku s jednou jedinou židlí a dál soustředěně vybírám sušené byliny visící na lýkových provázcích ze střešních trámů. To, že mě poslechl, poznám podle skřípání dřeva.

„Jak se vám to stalo?“ zeptám se po chvíli a otočím se k němu. Trhne sebou, jako bych ho přistihla při něčem zakázaném a zatěká očima po místnosti.

„Kdybych vám to řekl, bála byste se mě,“ zamumlá po chvíli a sklopí zrak. Tázavě zvednu obočí a přisunu k němu stoličku. Nic neříká, jen obezřetně pozoruje, jak byliny v hmoždíři rozdrťím a smícháním s vodou vytvořím hustou kašovitou směs.

„Proč žijete tady, a ne ve městě?“ promluví do ticha po chvíli.

„Kdybych vám to řekla, bál byste se mě,“ odpovím úplně stejně.

„Myslíte?“

„Myslíte?“ zopakují a přistoupím k ohni, nad kterým opatrně opálím hrot jehly, abych ji zbavila nečistot a možných bakterií. Slyším povzdechnutí následované tlumeným smíchem.

„Vy opravdu netušíte, s kým to vlastně mluvíte, že ne?“

„Tak mi to povězte,“ vybidnu ho a posadím se na stoličku vedle něj. Očkem jehly protáhnu pevné rostlinné

vlákno a vodou lehce očistím okolí rány. Když zvednu ruku s jehlou, cítím, jak se jeho svaly napnou.

„Děje se něco?“ zeptám se a pozoruji, jak s hrůzou v očích hledí na mou ruku.

„Je to nutný?“ hlas se mu zadrhává.

„Bojíte se jehel?“

„Ne,“ odpoví pohotově. „Tedy, jen těch, co se mi mají zabodnout do ruky,“ přizná vzápětí.

„Tak se nedívejte,“ poradím mu. „Není čeho se bát,“ snažím se ho uklidnit. Přikývne a odvrátí se. „Kdyby to bolelo, zatněte si nehty do ruky,“ dodám.

„Cože?“ stačí jen vydechnout, než se dám do zašívání.

Nepatrně sebou škubne pokaždé, když mu kůží projede jehla a stáhne okraje rány k sobě. Periferně zpozoruji, jak už má horní stranu zápěstí zarudlou a poškrábanou.

„Proč bych se vás bála?“ zeptám se zhruba v polovině šití.

„Snažíte se mě rozptýlit?“ uchechtne se a vzápětí sykne bolestí.

„Přesně tak, ale moc mi to neulehčujete,“ letmo na něj pohlédnu a on jen zakroučí hlavou.

„U hranic došlo k souboji a já nezareagoval dost rychle, když se proti mně jeden barbar ohnal sekerou. Mohl jsem být bez ruky.“

„Mohl jste být mrtvý,“ podotknu.

„Nebo,“ přikývne. „Nás pět je teď na cestě zpátky domů. Někteří padli, jiní zůstali hlídat okolí, další jedou s generály vlastní cestou.“

„Pět?“ Před mým domem zastavili jen čtyři muži.

„Vy to pořád nechápete, co?“ zasměje se a zahledí se na mě. „Jsme královi vojáci, jeho družina. Doprovázíme krále Egila zpátky na hrad.“

Ustrnu v pohybu a malinko se odtáhnu. Hledám v jeho obličejí cokoliv, co by mi prozradilo, že žertuje. Doopravdy právě ošetřuji člena královské družiny, vojáka schopného zabít kohokoliv, kdykoliv a čímkoliv? Jednoho z nejnebezpečnějších mužů v zemi. Ale mladík nebudí dojem, že by se mě chystal zabít. Dovolil mi, abych ho ošetřila. Důvěřoval neznámé dívce z lesa. Možná všechny ty povídačky o královském vojsku nejsou pravdivé. Možná jsou vojáci také jen lidé, kteří mají city, a žádné nelidské zrůdy.

„Máte strach?“ obočí se mu stáhne. Tenhle muž má o mě starost? Bojí se, co si o něm budu myslet?

„Ne,“ odpovím po chvíli a vrátím se k práci. Ale ano, ano mám. Nalhávat si cokoliv jiného nemá smysl.

„Zaváhala jste, ale přesto pokračujete,“ odváží se pohlédnout na ránu, na níž mi zbývá udělat poslední steh.

„Ve městě se mě bojí, proto žiju tady, stranou,“ odpovím, stejně jako předtím odpověděl on.

„Proč? Pobláznila jste jim všechny mladíky?“ ušklíbne se a já se nevědomky zasměju.

„Kdyby jen mladíky,“ dodělám uzel na posledním stehu a odtáhnu se. „Rány, které ošetřím, se hojí mnohem rychleji, než by měly. Nemoci, na které namíchám lék, odejdou dříve. Lidé, které uzdravím, se cítí ještě několik týdnů poté, dle jejich slov, nadpozemsky,“ pohlédnu mu do očí. „Mají mě za čarodějnici, stejně ale vždycky přijdou. Vždycky.“ Prozradila jsem právě své tajemství cizímu člověku? A ještě ke všemu zrovna jemu? Proč mám při pohledu na něj vnitřní pocit se mu se vším svěřit? Proč cítím, že mě pochopí?



„Takže tu žijete, aby vás závistivá sousedka nenahlásila za otravu dobytka a vy neskončila na hranici.“ V očích mu hraje pobavení.

„Víceméně,“ pokrčím rameny. „Máte strach?“ zopakuji jeho otázku.

„Ne,“ pobaveně se opře a prohlédne si mou práci. „Nemyslím si, že by se čarodějnice zahazovala s někým, jako jsem já, a už vůbec by se neobtěžovala odvést tak precizní práci.“

Předstírám, že na mě jeho slova neudělala žádný valný dojem, ale v nitru mě hřeje pocit štěstí, možná i úlevy. Strnule zírám na sešitou ránu, myšlenkami stále u jeho slov, které mě svou silou zasáhly možná hlouběji, než jsem schopná připustit. Do reality mě vrátí až jeho rozpačité zakašlání.

„Promiňte,“ odtáhnou se a pohlédnu na něj. Jiskry z jeho očí zmizely, stejně tak pobavený úsměv. „Cítíte se dobře?“ zeptám se, když si rukama promne spánky.

„Ani moc ne,“ pokusí se vstát, ale vzápětí klesne zpět na židli. „Co to se mnou je?“ hlesne a unaveně zamrká.

„Vydržte,“ natáhnou se pro hmoždír a na konečky prstů si nanesu bylinnou směs, kterou začnu opatrně roztírat na sešité ráně. Ruka mi v automatickém gestu vystřelí k jeho čelu a tváři. Celý hoří. Infekce je asi horší, než jsem původně předpokládala. Přistoupím k poličce, která doslova přetéká lahvičkami a různými dalšími nádobkami s bylinnými směsi, sirupy, mastmi a výluhy. Vyberu jednu středně velkou, která svou zeleno hnědou barvou připomíná vodu z bažiny, a odzátkuji ji. „Nadechněte se a vypijte to,“ posadím se zpět k němu.

„Co to je?“ měří si lahvičku pohledem než k ní přičichne.

„Hrozně to smrdí,“ zhnuseně nakrčí nos.

„A chutná ještě stokrát hůř. Vypijte to,“ poručím a dívám se, jak do sebe obsah lahvičky s obrovským sebezapřením kopne.

„Chcete mě zabít?!“ utrhne se na mě. Zjevně má co dělat, aby se nepozvracel.

„Naopak. Ve vašem stavu se divím, že jste vůbec při vědomí. Ještě pár minut a spadl byste z koně. Pár hodin a už byste nikdy neviděl vycházet slunce.“

Trhne sebou a odvrátí hlavu. Představa toho, jak umírá někde v blátě, sužován horečkou a bolestí, ho zřejmě vyděsila dostatečně na to, aby zchladil svou hlavu a přestal se chovat jako hlupák.

„Omlouvám se. Občas jsem fakt idiot,“ ozve se po chvíli, když mu čistým pruhem látky obvazuji ránu. Musím se kousnout do tváře, abych se nezačala smát. Voják z královské družiny o sobě právě prohlásil, že je idiot. Obávaný zabiják sám sebe shodil před cizinkou a ještě se omluvil. Mně. Ženě. Snažím se, ale nejde to. Vyprsknu smíchy.

„Co?“ nechápavě se usměje a snaží se zachytit můj pohled, zatímco nevěřičně kroutím hlavou.

„Je to absurdní. Celá tahle situace. Možná se za chvíli probudím a zjistím, že neexistujete,“ uvážu na látce uzel a ustoupím stranou. Krátce pohlédne na svou paži a poté na mě.

„Pochybuju, že byste si vymyslela tohle,“ zatne svaly na zdravé ruce a se mnou už zase lomcuje nevhodný smích.

„Snažíte se mi dvořit?“ dobírám si ho.

„U všech bohů, ne! Nemám o vás zájem,“ zakroucí hlavou a já zmlknu. „Tedy, ne že byste...jste zajisté velmi

inteligentní a hezká...určitě jste inteligentní...“ začne se do svých slov zamotávat a já ho v tom s potěšením nechávám.

„Vidím, že je vám už líp,“ pronesu šibalsky a jemu to vzápětí dojde.

„Tak to pěkně děkuju, to jste nemohla něco říct?“ naoko se zlobí, ale koutky úst mu cukají. „Prostě jste mě v tom musela nechat vykoupat.“

„Musela,“ odvětim škodolibě a začnu uklízet byliny zpět na místo.

„Pomůžu vám,“ popadne zakrvácené obvazy a zamíří s nimi ke krbu. „Měla jste pravdu, cítím se o dost líp.“

„To ale neznamená, že jste zdravý. Nejlepší by bylo, abyste následující dny odpočíval.“ Vrhne na mě pohled, kterým dá jasně najevo, že to nepřipadá v úvahu. „Ale vidím, že to nebude ve vašich silách,“ dodám a on přikývne. „Zítř ráno si vyměníte obvaz a ránu potřepte tímhle. Jen to smícháte s vodou,“ vložím mu do rukou čistý pruh látky, do kterého jsou pečlivě zabaleny drcené byliny. „A tohle,“ podám mu menší skleněnou lahvičku s nažloutlým obsahem. „Pár kapek před spaním, případně při bolestech. Zastaví to infekci a jako bonus se můžete pořádně vyspat.“

„Já...nevím, jak se vám odvděčím,“ prohlíží si mladík věci ve svých rukách.

„Postačí, když se budete řídit mými radami,“ pokrčím rameny a vydám se ke dveřím.

„Nechcete peníze?“ podiví se a následuje mě.

„Jsem jediná léčitelka široko daleko. Kdybych za svou práci požadovala peníze, spoustu lidí by trpělo a zemřelo jen proto, že by si nemohli dovolit mi zaplatit. Takoví lidé platí svou vděčností, nezapomínají na to, kdo jim pomohl

a nečekal nic na oplátku. Často u dveří nacházím různé věci, od svíček až po zeleninu. Bohužel fakt, že jsem jim pomohla, nezastíní strach z mého čarodějnictví,“ sáhnou po západce na dveřích, ale je rychlejší. Ucuknu, jako bych se opařila.

„Ani nevíte, jak jsem rád, že jsme na vás v lese narazili. Vděčím vám za svůj život a přesně jak jste řekla, nikdy na to nezapomenu. Až budu mít cestu kolem, alespoň částečně se pokusím splatit svůj dluh, neboť žádná věc na světě není dostatečně drahocenná, abych se mohl dostatečně odvděčit.“

Poznám, že ta slova myslí vážně, a najednou už nechci, aby odcházel. Přestože toho muže sotva znám, cítím se v jeho přítomnosti uvolněně. Cítím, že se před ním nemusím schovávat jako před zbytkem světa. Naše konverzace předtím byla nenucená, přátelská. Proboha, vždyť mě ten muž během pár minut několikrát rozesmál. To je víc, než kdokoliv dokázal za posledních sedm let. Myslela jsem si, že si vystačím sama. Že mi samota nevadí. Teď jsem ale zjistila, jak bolestně mi schází jakýkoliv přítel, důvěrník. Jenže jak bych se mohla přátelit s někým, jako je on?

„Ráda jsem vás poznala, pane,“ kývnou.

„Arren,“ odpoví a nepatrně se ukloní.

„Sigrid,“ vykóktám a udělám dost neohrabané pukrle, pravděpodobně první v mém životě. Uculí se nad mým výkonem a já se držím, abych na něj dětinsky nevyplázla jazyk. Jediným pohybem odstrčí západku, otevře dveře a vyjde ven.

„Tak jaký to bylo?“ ozve se posměšně Ireen.

„Kreténe...“ zaslechnu zvenku Arrena. Pomalu vyjdu na zápraží a naskytne se mi pohled na zuřícího Arrena,

jenž bezděčně zatíná pěst na zdravé ruce, zatímco se Ireen chlípně culí. Jakmile mě zmerčí, úsměv se mu ještě rozšíří.

„Takže jsem na řadě?“ vykročí ke mně, ale Arren se mu postaví do cesty a hrubě ho odstrčí.

„Ani se jí nedotkneš,“ procedí skrz zuby.

„Donuť mě, mladej,“ odplivne si Ireen a přikrčí se v bojovém postoji.

„Nechcete se oba uklidnit?!“ postaví se mezi ně Arrenův bratr.

„Měli bysme mu pořídit řetěz, chová se jak zdivočelej čokl, co vidí hárající fenu...“ napřímí se Ireen.

„A tobě náhubek, abys už konečně držel hubu?“ usadí ho Ulrig.

„Chováte se neurvale. Jste v přítomnosti dámy,“ hodí Oleg nárameník zpátky Arrenovi a přistoupí ke mně.

„Velmi si ceníme vaší pomoci, slečno, přestože to nemusí být na první pohled patrné,“ poví a já nesměle kývnu.

„Bylo mi ctí a zajímavou zkušeností,“ odpovím.

„Zkušeností?“ nadzvedne obočí nechápavě.

„O vaší družině kolují zvěsti, a dejme tomu, že vás nevyobrazují ve zrovna nejlepším světle.“

Zváží má slova a varovně zakroučí hlavou. „Nemyslete si, že na těch zvěstech není zrnko pravdy. Jsme sice králova družina, ale dalo by se říct, že král zrovna netouží po společnosti krvelačných vrahů a neurvalců, snad s výjimkou tady toho,“ otočí se na Ireenu a pak zpět na mě.

„Přesto vás varuji, slečno, jakmile byt' jen z dálky uvidíte kohokoliv z králova vojska, utíkejte, jak nejrychleji můžete,“ pronese potichu, poté se lehce ukloní a vykročí zpět ke koni.

Zdá se, že jsem měla neuvěřitelné štěstí, když jsem z několika tisícového vojska narazila zrovna na čtyři

normální muže. Dobře, spíš tři a Ireena. Jeden po druhém se vyhoupnou do sedel, Ireen mě probodne posledním zamračeným pohledem a Arren mi věnuje poslední děkovné pokývání.

„Kde ho budeme hledat?“ zeptá se Oleg a přijede k Ulrigovi.

„Co ho prostě nehledat?“ nadhodí Arren a opět nasadí svou drsnou a neprostupnou masku vojáka. „Počkáme, až najde on nás.“

„Tak to nebudeme muset čekat dlouho,“ pronese Ulrig a natočí svého koně směrem k lesu. Muži ztichnou a skutečně, nedaleko se rozléhá klapot koňských kopyt a přibližuje se.

S větrem po boku se na mýtinu vřítí statný černý hřebec, hřívá mu vlaje stejně jako tmavé vlasy jezdce. Muž je to vysoký, v sedle sedí hrdě vzpřímený a vyzařuje z něj přirozená autorita. Zcela nepochybně je to král, přestože nemá korunu. Prudce zatáhne za otěže a kůň se poslušně zastaví před skupinkou vojáků, kteří vedle něj vypadají jako banda řemeslníků navlečených do bojových obleků.

„Můj pane,“ ukloní se v sedle Ulrig s rukou na srdci, ale je přerušen.

„Můžete mi vysvětlit, co tady pohledáváte?!“ rozkřikne se král a z očí mu srší blesky. Vztekle si měří jednoho vojáka po druhém, a nakonec spočine pohledem na mně. Jeho obličej zesíná, než nabere sytě rudý odstín.

„Takže vy se tu honíte za děvčkama?!“ Ulrig si odkašle a přitáhne tak královu pozornost k sobě.

„Je to léčitelka, pane,“ sdělí mu.

„A co mi je po tom!“

„Zachránila jednomu z nás život,“ dodá Oleg.

Král se zarazí a znovu si mě přeměří pohledem. Poté se ohlédne na Olega.

„Jestli některý z vás vděčí za svůj život jí, měli byste se stydět,“ ucedí král. Muži začnou něco mumlat a jejich koně neklidně přešlapují.

„Byla to akutní infekce. Zemřel by do několika hodin,“ ozvu se, přestože hlas uvnitř mě křičí, abych mlčela. Vojáci zmlknou, a dokonce i Ireen se tváří, jako kdyby dostal pěstí do břicha. Král se pohrdavě otočí a přivře oči.

„Pojď sem,“ vyzve mě. Nechoď, řve můj vnitřní hlas, ale mé nohy mě nesou o pár kroků dopředu. „Blíž,“ pronese a já se přiblížím na délku paže. Teprve teď si všimnu srnčího těla přivázaného vzadu na koni. Takže ji nakonec uštval.

„Pane,“ hlesnu. Co jsem si jen myslela?

„Ještě,“ ušklíbne se, což nevěstí nic dobrého. Kdo jsem ale já, abych si dovolila vzdorovat králi. Mohla bych snadno dopadnout jako ta nebohá srna. Přistoupím tedy přímo k němu, hlavu jen pár centimetrů od třmenů, a skloním hlavu.

Zátylkem mi projede štiplavá bolest, až úlekem vyjeknu. Když jeho ruka v kožené rukavici škusne mou hlavou dozadu, do očí se mi nahrnou slzy. Zamrkám a upřu pohled do jeho očí, které mě nenávisně propalují, přestože se zdají podivně zamlžené, jakoby nepřítomné.

„Na nic jsem se tě neptal, nebo snad ano?“ škusne mými vlasy a já se kousnu do rtu, abych nevykřikla bolestí.

„Ne,“ vypadne ze mě přidušeně.

„Tak drž hubu, jestli ji neumíš použít k lepším věcem, než je mluvení,“ zle se usměje a zvedne mě pár centimetrů nad zem.

„Prosím!“ škemrám a chytím ho za ruku, kterou mě drží za vlasy, v zoufalé snaze vyprostit se z jeho sevření.

„Ale! A o co prosíš?“ pronese samolibě.

„Pust’te! Pust’te mě, prosím!“ vydechnu bolestně.

„Jak chceš,“ naposledy mnou smýkne a pustí mě.

Nohy jako rosol mi vypoví službu a já spadnu na kolena. Celé tělo se mi třese šokem a strachem. Nahoru ani nepohlédnu, ale vsadila bych se, že se pobaveně a krutě usmívá.

„Odjíždíme!“ poručí a kopyta jeho koně mě jen těsně minou. Když prudce vyrazí, přistane na mně sprška hlíny a trávy. Ztěžka dýchám, zpocené ruce zatínám v pěst. Zvednu hlavu přesně v okamžiku, abych na kraji lesa ještě zachytila Arrenův pohled, než se zbytkem družiny zmizí mezi stromy.

